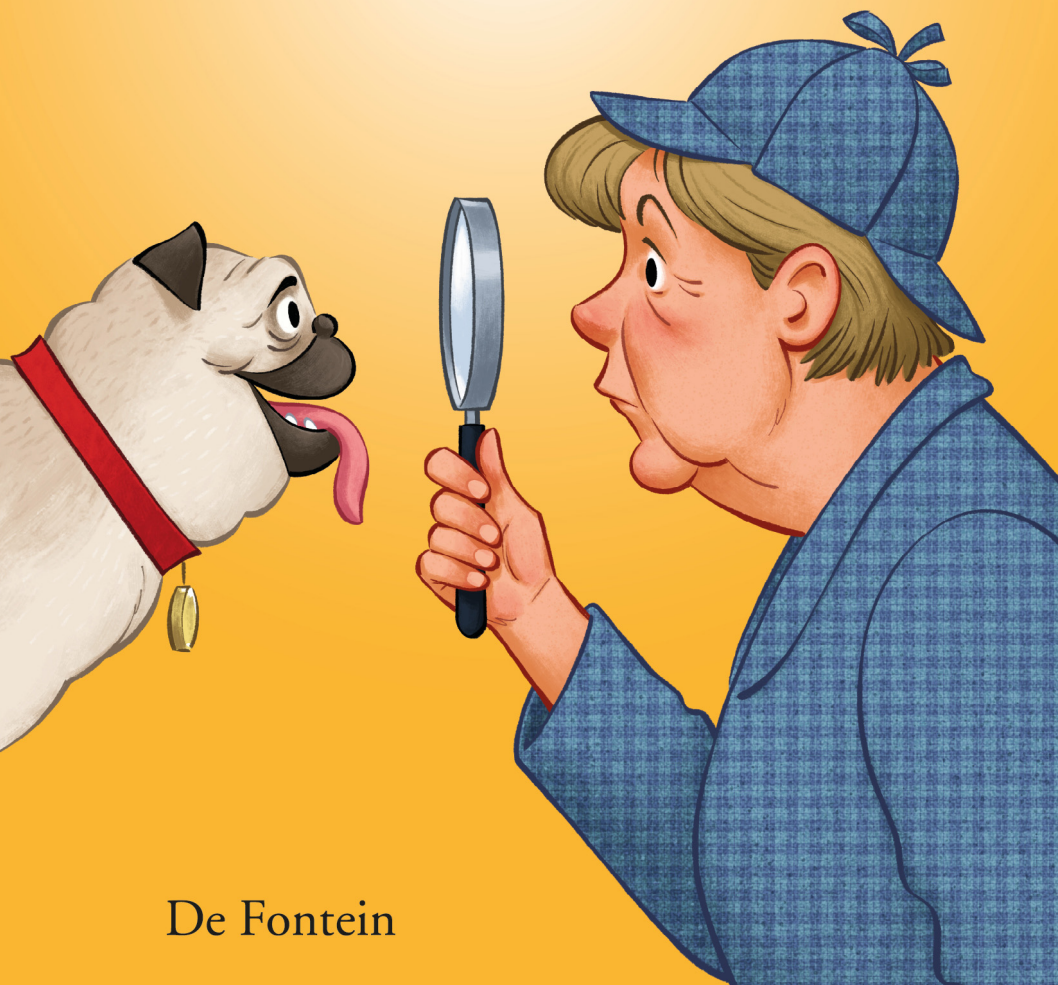

DAVID SAFIER

MISS MERKEL

EEN ONVERWACHTE WENDING

De Fontein

David Safier

Miss Merkel
en een
onverwachte wending

De Fontein

'Ik moet eerst even gaan zitten,' zei Angela en dat deed ze. Ze nam plaats op een verweerde houten bank langs een klein kiezelpaadje. Je had hier een fantastisch uitzicht over het Dumpfmeer. Met een zakdoek die ze ooit van de dalai lama had gekregen depte ze het zweet van haar voorhoofd. Ze had graag willen beweren dat ze er al een urenlange wandeling in ondraaglijke zomerse hitte op had zitten, maar de waarheid was dat ze nog niet eens een halfuur onderweg was onder een heel aangenaam meizonnetje. Na al die jaren in Berlijn, waar ze alleen al tijdens de coronacrisis tienduizend stappen per dag aantikte door in haar enorme kantoor rond te ijsberen, gaf haar conditie reden tot zorg. Het zou nog wel even duren voor haar lichaam, dat naar schatting drieduizend staatsiebanketten had doorstaan, weer enigszins fit te noemen zou zijn.

Angela keek naar het meertje. Het was heel lieflijk, op de onnadrukkelijke manier waarvan zij hield. Het riet was precies hoog genoeg en wiegde zachtjes in het perfecte lauwwarme briesje. Het water was de juiste kleur blauw en de vogels deden in hun vlucht aan een balletgezelschap denken dat ze ooit had zien optreden. Angela had er heel wat gezien, dankzij de uitnodigingen bij staatsbezoeken over de hele wereld. Een van de grootste prestaties van haar leven was geweest

tijdens een zeven uur durende Chinese operavoorstelling, ondanks een jetlag, niet naast de Chinese president in slaap te vallen.

Hier op dit bankje, aan dit meertje, bij dit weer, miste ze Berlijn helemaal niet, al was ze nog niet gewend aan het leven in haar nieuwe woonplaats Klein-Freudenstadt, aan het Dumpfmeer. Dat kon ook niet, want ze woonde er nog maar zes weken. Ze had al een paar maal door het op een al net zo onnadrukkelijke manier mooie plaatsje heen gewandeld, maar dat was niet genoeg om zich er al thuis te voelen. Zou haar dat ooit lukken?

Of zou ze al na een paar weken terugverlangen naar haar oude, hectische leven in Berlijn, zoals haar man vreesde, en zij stiekem ook. En dat terwijl ze hem bij hoog en bij laag bezworen had dat ze haar oude dag rustig met hem zou doorbrengen. Wat zou er gebeuren als ze die belofte verbrak? Zou haar huwelijk, waarin hij toch al zoveel had moeten inleveren, dat overleven?

‘Alles in orde, schat?’ vroeg Achim, die eigenlijk Joachim heette, maar tijdens zijn studie had ontdekt dat Achim leuker klonk. Als scheikundige kende hij de ware betekenis van het woord ‘leuk’ alleen helemaal niet. Achim stond voor haar. Hij droeg een wit overhemd met korte mouwen, een blauwe halflange broek, waaruit zijn korte, behaarde benen staken, en grijze wandelschoenen, die hij zich door de jonge verkoopster als modern had laten aanprijzen. Angela hield onder andere van Achim omdat hij geen idee had wat in de mode was en wat niet. En omdat hij goudeerlijk was, niet in staat om te liegen. Hoe vaak had ze niet gedacht: waarom zijn niet alle mannen als Achim? En dan gaf ze altijd weer zelf het antwoord: als ze allemaal zo zacht waren, zou de mensheid niet kunnen overleven.

‘Lieverd, ik heb je wat gevraagd,’ herhaalde hij. Hij maakte zich altijd zorgen om haar.

‘Alles is goed, puffel. Ik heb het alleen een beetje warm,’ antwoordde Angela.

Achim haalde uit zijn rugzak, die hij al sinds de DDR-tijd bezat, een oude waterfles, waaruit zijn vader al vóór de DDR-tijd had gedronken en waarin water altijd een metalige smaak kreeg. Angela knapte er nu echter wel van op.

‘Misschien moet je,’ stelde Achim voor, ‘niet altijd in je gebruikelijke kloffie rondlopen.’

Inderdaad droeg Angela, net als toen ze nog werkte, een zwarte pantalon met daarop een van haar vele gekleurde blazers – vandaag was het een groene. De wandelspullen die ze vijf jaar geleden had gekocht, waren haar te krap geworden en zaten nog in een van de vele niet-uitgepakte verhuisdozen.

‘Als we in het weekend naar Templin gaan,’ antwoordde Angela, ‘koop ik wel iets geschikts.’ Online kopen was er niet bij voor haar. Dankzij de digitale experts, van wie ze in haar vorige leven voortdurend berichten had ontvangen, wist Angela veel te goed wat er met de gegevens van online-kopers werd gedaan. En bovendien, wat ging het Amazon aan welke kledingmaat zij had?

‘Zoals je wilt, schat,’ antwoordde Achim. Een zin die hij heel vaak uitsprak, omdat die zijn leven een stuk eenvoudiger maakte. En Angela’s leven ook.

‘Poetin heeft wat gedaan,’ zei een stem achter hen. Zes weken geleden had deze uitspraak Angela weken-, zo niet maandenlang in de greep gehouden. Nu betekende hij alleen dat ze een poepzakje uit de zak van haar blazer moest halen. Met het kleine zwarte plastic zakje in haar hand liep ze in de richting van een imposante, boomlange kerel met borstelig haar. Hij droeg een zwart pak en een zonnebril. Het was

Mike, haar vijfenveertig jaar oude lijfwacht, die altijd zijn jasje dichtgeknoopt hield, omdat hij dan zijn buikje kon verhullen. Naast Mike zat Poetin. Niet de Russische president, maar een kleine lichte mopshond, met een zwarte vlek om zijn linkeroog, die Achim uit een asiel had gehaald en aan Angela had gegeven op de dag dat ze met pensioen ging. Met hulp van dit diertje zou Angela eindelijk haar angst voor honden moeten overwinnen. Omdat Poetin – niet de mopshond, maar de echte – ooit zijn grote zwarte hond in Angela's nabijheid los had laten rondlopen, terwijl hij van haar angst op de hoogte was, had ze het schattige diertje naar de Russische president genoemd.

‘Ik kan het ook oprapen,’ bood Mike aan. Angela wist precies wanneer iemand een aanbod meende en wanneer niet. Geen twijfel over: Mike hoopte stiekem dat hij zich niet naar het hoopje hoefde te buigen.

‘Dat is heel vriendelijk van u,’ antwoordde ze daarom ondeugend en ze hield hem het poepzakje voor.

‘Ach, dat spreekt toch vanzelf,’ reageerde de krachtpatser, maar aan zijn trillende stem hoorde je hoe hij over die taak dacht. Een islamitische aanslagpleger zou hem ongetwijfeld minder van zijn stuk hebben gebracht – Mike was in staat zo iemand met twee vingers in een bevend hoopje mens te veranderen. Net voor hij het zakje kon aanpakken, bukte de voormalige bondskanselier zich en zei: ‘Laat ook maar, ik ben het gewend Poetins rotzooi op te ruimen.’

Toen keek ze om zich heen: nergens een vuilnisbak te bekennen als je er een nodig had.

‘Zal ik het van je overnemen?’ vroeg Achim, die nergens vies van was, niet van spinnen en niet van Donald Trump.

‘Ik draag het zelf wel,’ zei Angela lachend.

‘Wie van zijn mopshond houdt, die met zijn keutels sjouwt.’

‘Wat heb ik gezegd over je rijmpjes, Achim?’

‘Dat ik ermee moet ophouden?’

‘Precies.’

‘Oké,’ zei Achim. ‘Als jij het zegt, stop ik ermee.’

Angela streelde hem met haar vrije hand over zijn wang en zei: ‘En met dit mooie voornemen zullen we naar huis gaan.’

‘Tot we thuis zijn,’ zei Achim met een grijns. Ontwapenend. Zijn brutale lachje was zijn geheime wapen. Angela kon niet anders dan zelf ook lachen. Deze keer ook weer. Toen wendde ze zich tot haar lijfwacht. ‘Is er ook een kortere weg terug naar het dorp? Ik wil nog graag appels kopen voor een taart en de winkels gaan bijna dicht.’

De vroege sluitingstijden waren een van de vele dingen waarin Klein-Freudenstadt van Berlijn verschilde en waarvan Angela niet precies wist of ze het schattig moest vinden of juist om gek van te worden.

‘Appeltaart?’ vroeg Mike. Hij was dol op taart en waardeerde Angela’s bakkunsten. Dat wist ze. Tegelijk was hij bang zijn atletische figuur en fitheid kwijt te raken. Sinds hij aan het echtpaar Merkel was toegewezen was hij – ondanks dat hij fanatiek trainde – al 2 kilo en 358 gram aangekomen.

Zulke problemen waren Achim onbekend. Hij kon eten wat hij wilde en kwam geen gram aan. Dat was een van de eigenschappen van haar man waarop Angela een beetje ja-loers was. En Mike inmiddels ook.

‘Appeltaart,’ bevestigde Angela. Sinds ze in Klein-Freudenstadt woonde, bakte ze bijna elke dag een taart: aardbeien-, peren-, pruimentartaart. Wat de fruitstalletjes op de markt voor de kleine kerk ook maar aanboden. Angela bakte niet alleen om de uren te vullen die ze nog maar zo kortgeleden met vergaderen had doorgebracht, maar ook omdat ze het graag deed. In een ander leven was ze misschien niet wetenschap-

per en politicus geworden, maar banketbakker. Misschien bestond er in een van de vele parallelle universums – als natuurkundige geloofde ze in de theorie dat er niet slechts één was – een Angela die heel gelukkig en voldaan de hele dag met boterkoek en kwarkbolletjes in de weer was. Misschien bestond er zelfs een universum waarin de bakkende Angela daar niet eens dik van werd.

‘Door het bos.’ Mike had op zijn telefoon gekeken. ‘Dan zijn we sneller terug in het dorp.’

‘Goed, dan gaan we maar eens,’ zei Angela en ze liep vastberaden voorop in de richting van het bos. Gevolgd door Achim, Mike en Poetin, die met zijn kleine, kromme pootjes blij was dat zijn vrouwtje niet zo snel was.

Ze hadden nog geen honderd meter afgelegd of ze hoorden hoefgetrappel. Na nog eens vijftig meter zag Angela een man, wiens lijk ze slechts enkele uren later in een onderaardse kerker zou aantreffen.

Het verbazingwekkende aan baron Philipp von Baugenwitz was niet dat zijn zwarte hengst zoveel indruk maakte dat hij op de renbaan van Ascot alle andere hengsten een minderwaardigheidscomplex zou bezorgen. Ook niet het feit dat hij zijn paard Ferdinand noemde, toen hij het tot stilstand bracht. Nee, het was dat Philipp von Baugenwitz als ridder was uitgedost.

‘En dan denk je,’ hoorde Angela haar lijfwacht, die de ridder te paard al snel als ongevaarlijk had ingeschat, voor zich uit mopperen, ‘dat je alles al eens hebt gezien.’

Angela had zichzelf allang afgeleerd zo te denken. De vele jaren in de politiek hadden haar laten zien dat het altijd gekker kon. Toch kon ook zij een zekere verbazing niet verbergen, terwijl mopshond Poetin zich achter haar benen verstopte voor het paard en Achim een wenkbrauw optrok – iets wat hij als kind had afgekeken van Mr. Spock van de serie *Star Trek* op de West-Duitse televisie.

‘U bent het echt!’ klonk het rammelend uit zijn helm. ‘Ik verheug me al op dit moment sinds ik hoorde dat u in ons mooie Klein-Freudenstadt bent komen wonen.’

Aan de stem te oordelen was de gehelmde man misschien begin vijftig. In ieder geval bezat hij goede omgangsvormen, dacht Angela. Hij had het poepzakje in haar hand vast wel gezien, maar hij zei er niets over.

‘U vraagt zich vast af,’ ging hij verder, ‘waarom ik een harnas aan heb.’

‘Die vraag is zeker bij me opgekomen.’

‘Ik geef vanavond een middeleeuws wijnfeest op mijn kasteel en wilde proberen of ik met de uitrusting van mijn voorvader Boudewijn uit de voeten kan. En ik moet zeggen dat het prima lukt! Ik zal het vanavond ook dragen. U hebt de aankondiging van het feest toch wel in het dorp zien hangen?’

‘En ik heb ook een flyer ontvangen.’ Angela wist dat nog zo goed, omdat een puber met blauwgeverfd haar haar het briefje had overhandigd. Het meisje was daarbij zo met haar telefoon bezig geweest dat haar de voormalige bondskanselier helemaal niet was opgevallen. Niet te worden herkend was Angela al decennialang niet meer overkomen. Eerst had ze zich geërgerd, maar toen had het haar een bevrijd gevoel gegeven.

‘Mag ik vanavond op u rekenen?’ klepperde Philipps stem hoopvol.

Daar had Angela tot dan toe helemaal niet aan gedacht. Eigenlijk wilde ze eerst rustig met Achim in hun kleine vakwerkhuisje aan hun nieuwe leven wennen. Nu vroeg ze zich opeens af hoe ze dat moest doen als ze niet aan het plaatsje wende waar het huis stond? En wat was er nu beter dan een feest waar veel dorpsbewoners op af zouden komen om daarmee te beginnen?

‘Ik zal erover nadenken,’ zei Angela. Achter zich hoorde ze een lichte zucht van lijfwacht Mike, die had aangekondigd dat hij echt zin had om op zijn vrije avond in de plaatselijke bar, die Aladins Gin heette, een borrel te gaan drinken. De bar was het mondainste wat Klein-Freudenstadt te bieden had. Dat was ook niet zo moeilijk, want het was de enige. Verder was er alleen de plaatselijke dorpskroeg, die Dorps-

kroeg heette. Geen wonder dat Mike niet zo enthousiast was. Als hij op het feest op haar moest letten, kon hij zich zelfs geen slokje wijn veroorloven. Dienst is nu eenmaal dienst, en een borrel is een borrel.

Angela keek naar Achim, die weer een wenkbrauw optrok, deze keer de andere. Hij had dat door de jaren heen echt ge-perfectioneerd. Natuurlijk wist ze wel dat ze hem had beloofd om de livestream van *La Traviata* door de *New York Metropolitan Opera* met hem te bekijken. Hij had speciaal een breedbeeldtelevisie gekocht. En bij de programmering van de afstandsbediening nog maar weer eens bewezen dat scheikundigen geen kaas gegeten hebben van de alledaagse techniek. De afstandsbediening deed het pas toen Poetin er met zijn kleine pootjes overheen gelopen had. Welke toetsencombinatie de kleine mopshond precies had ingedrukt was een raadsel dat geen scheikundige ooit zou kunnen oplossen.

Achim noch Mike sprong dus een gat in de lucht bij het idee om die avond naar een wijnfeest te gaan – waarbij de onhandige Achim waarschijnlijk toch een halswervel verstuikt zou hebben – maar Angela wilde het aanbod niet afslaan. Ze was veel te nieuwsgierig naar dit feest in haar nieuwe woonplaats en hoopte erg dat het haar zou bevallen.

‘U zult er geen spijt van hebben. Tot vanavond!’ riep de baron klepperend en hij reed verder.

‘Hopelijk niet,’ liet Achim zich ontvallen.

‘Het is vast heel leuk,’ wierp Angela tegen.

‘We wilden toch naar *La Traviata* kijken!’

‘Dat kunnen we toch óók doen.’

Achim wierp haar een geërgerde blik toe.

‘Er bestaat toch zoiets als een opnameknop,’ zei Angela en ze zei plagend: ‘Als we Poetin een paar keer over de afstandsbediening laten lopen, vindt hij hem vast.’

‘Haha,’ antwoordde Achim, die veel was, maar niet ad rem.

‘Het zal vast leuk zijn om te zien hoe in dit dorp wordt feestgevierd, puffel.’ Ja, Angela gebruikte het koosnaampje puffel graag strategisch als ze haar man tot iets waarin hij geen zin had wilde bewegen. Zo had ze hem er ook toe gebracht om deel te nemen aan het damesprogramma van de G7-top. Zelfs toen Melania Trump werd uitgenodigd in plaats van Michelle Obama.

Achim aarzelde.

Angela zei met een glimlach: ‘Ben je dan helemaal niet nieuwsgierig naar het gezicht onder die helm?’

‘Dat zou je ook kunnen googelen,’ protesteerde Achim.

‘Dat wil ik wel voor u doen, hoor.’ Mike haalde zijn telefoon al tevoorschijn. Angela begreep dat haar lijfwacht de hoop op een borrel in de bar nog niet wilde opgeven. ‘En als ik op internet geen foto van hem vind, vraag ik het de collega’s van de beveiliging. En als die er geen hebben, kunt u zijn telefoon hacken of een foto met een drone maken...’

‘We gaan hem vanavond allemaal live en in full colour bekijken,’ hakte Angela geroutineerd de knoop door. Omdat Achim en Mike knorrig voor zich uit keken, boog Angela zich naar Poetin, aaide hem over zijn kop en zei: ‘En voor jou is er vanavond lekkere poularde.’

De mopshond was blij. ‘Poularde’ was een woord dat hij kende, net als ‘zit’, ‘blijf’ en ‘je-mag-op-de-bank-ook-al-trekt-Achim-een-wenkbrauw-op’.

Angela ging op pad, nog altijd met het poepzakje in haar hand. Onderweg overwoog ze welke blazer ze voor het feest zou aantrekken.

Lees verder in *Miss Merkel en een onverwachte wending*

Eerste druk september 2021

Oorspronkelijke titel *Miss Merkel. Mord in der Uckermark*

Oorspronkelijke uitgever Rowohlt Verlag, Hamburg

Copyright © 2021 by Rowohlt Verlag GmbH, Hamburg

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Willemien Werkman en Sylvia Wevers

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn naar een ontwerp van any.way,

Barbara Hanke und Cordula Schmidt

Omslagillustratie Oliver Kurth

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5959 6

ISBN e-book 978 90 261 5960 2

ISBN luisterboek 978 90 261 5961 9

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.